

Moeilijke vraag.

Vriendelijke oude heer : Gij wilt weten, hoe laat het is ?

Meisje : Neen, mijnheer; maar wilt gij ons zeggen of wij al een uur van huis zijn, want dan moet ik terug keeren.

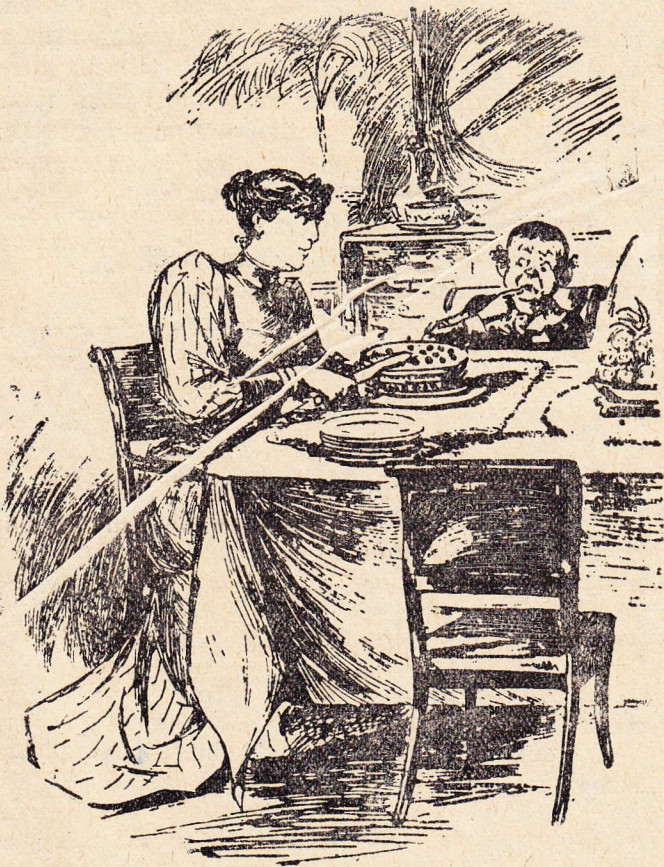
Moest hij het weten !

Onderwijzer : Ik heb niet veel goeds van u gehoord, Jantje !

Jantje : Meester, ge moest eens hooren, wat de jongens van u vertellen !

Om te lachen.

Het hangt er van af...

Pieter : Zoo'n groot stuk taart gaat ge voor tante wegzetten ?

Moeder : Maar neen, het is voor u.

Pieter : O, wat een klein stukje !

De Fransche Revolutie.

Mijnheer James Watson woonde in een voorstad van New-York. Juist wilde hij naar den trein gaan, om naar de stad te rijden, waar zijn kantoor was, toen een handelsreiziger in boeken, binnen trad.

— Ik koop geen boeken, zei mijnheer Watson.

— Kom, mijnheer, zoo'n verstandig man als gij, zou geen boeken koo-
pen ! Gij niet lezen !

— Jawel, jawel, we lezen, maar mijn vrouw zorgt voor de boeken.

— Hier heb ik « De Fransche Revolutie ». Een prachtig werk. Elk ont-
wikkeld mensch koopt het. Het kost maar twee dollar !

Watson begreep wel, dat hij van den reiziger niet af zou geraken en
kocht « De Fransche Revolutie »... En dan liep hij met het boek onder den
arm naar den trein, want het was hoog tijd.

— De Fransche revolutie, de Fransche revolutie, bromde hij. 't Is meer
dan honderd jaar geleden ! Wat kan mij die Fransche revolutie schelen !
En ik geef er twee dollar voor ! Had ik den kerel buiten gestoken met zijn
Fransche revolutie. En den heelen dag spookte hem die revolutie door
't hoofd.

De handelsreiziger was ook nijdig, omdat mijnheer Watson niet zeer
vriendelijk geweest was. « Ha », dacht hij, « mijn vrouw zorgt voor de boe-
ken. Zij was er niet bij, toen Watson de Fransche revolutie kocht. Ik ga hem
een kool stoven ». Hij liep een straatje rond en belde weer aan 't huis,
nu om mevrouw te spreken. En door danig zagen verkocht hij haar ook een
Fransche revolutie voor twee dollar.

Toen mijnheer Watson 's avonds van New-York kwam, liet mevrouw
Watson hem het boek zien.

— Ik wil het niet zien, zei mijnheer Watson met een vreeselijken snauw.

— Maar, man ! riep zijn vrouw !

— Die schurk van een handelsreiziger heeft mij vanochtend hetzelfde
boek verkocht. Nu hebben we twee exemplaren van hetzelfde boek, twee
exemplaren van « De Fransche Revolutie » en...

— Maar man, we kunnen...

— Neen, we kunnen niets, viel mijnheer Watson in de rede. De man is
al met den trein weg. Verduiveld, ik zou hem kunnen wurgen, hem en heel
zijn revolutie...

— Maar daar loopt hij nog, zegt mevrouw Watson, uit het raam wijzend
naar de gestalte van den handelsreiziger, die op weg was naar de statie.

— 't Is te laat om hem in te halen, ik ben niet gekleed. Ik heb al mijn
pantoffels aan, en toch...

Juist op dat oogenblik reed mijnheer Stevens, een buurman van mijnheer
Watson, voorbij, en deze hield stil, toen mijnheer Watson zoo geweldig tegen
de ruiten tikte, dat het paard bijna op hol sloeg.

— Ei, Stevens, schreeuwde Watson, zoudt ge niet even door willen,
rijden naar de statie, en dien handelsreiziger aan den praat houden tot ik
kom ? Rap, tracht hem nog in te halen !

— Best, zei mijnheer Stevens, lei de zweep over het paard, en voort
ging het.

— Mijnheer Stevens bereikte den trein, juist toen deze op het punt stond te vertrekken.

— Handelsreiziger ! gilde hij, toen de man in den trein wilde stappen, handelsreiziger, wacht even ! Mijnheer Watson wil u spreken !

— Watson ? Moet Watson mij spreken ? herhaalde de handelsreiziger, blijkbaar niet goed begrijpend. O, ik weet al wat hij wil ! Hij wil een boek van mij koopen; maar ik kan er mijn trein niet voor missen !

— O, als dat alles is, dan zal ik het wel voor hem betalen en meenemen. Hoeveel is het ?

— Twee dollar voor « De Fransche Revolutie », zei de handelsreiziger, terwijl hij het geld aannam en het boek door het raampje van den wagon overhandigde.

Juist op dat oogenblik kwam mijnheer Watson buiten adem aansnellen, en tot zijn spijt zag hij den trein wegstoomen.

— Maar ik heb het toch voor u, troostte Stevens; ik kon het juist nog aannemen.

— Wat ? schreeuwde Watson.

— Wel, « De Fransche Revolutie »...

— Loop naar den duivel ! kermde Watson, en deinsde zoover achteruit dat hij bijna onder een aankomenden trein te recht kwam.

Geen domme opmerking.

— Uw wissel ligt gereed, mijnheer, maar de baas moet hem nog teekemen. Er liggen er een gansche hoop te wachten.

— En waarom teekent hij niet ?

— Hij is te bed met de jicht. Zijn voeten zijn gezwollen.

— Hij moet toch met zija teenen niet teekenen.

Wel wat lang !

Het nieuwe maartje was een week in haar dienst. Madam doet eens de ronde en vindt in de keukenkas een fikschen, blozenden piot verdoken.

— Maar Marie, zegt ze, hoe komt die soldaat hier ?

— M'n ziele, madam, ik weet het niet. De oude maarte heeft hem zeker achter gelaten.

Gevaarlijke Vraag.

De schooljufvrouw had een opstel besproken over den wind. En met de meisjes had ze schoone zinnen over den wind gezocht. De wind blaast, de wind giert, de wind huilt, de wind streelt de bloemen, de wind zingt door de boomen, de wind rimpelt het water en zoo voort. En om de kinderen nog meer te doen nadenken zegt ze : « Vanmorgen kwam ik met den trein naar school, zooals elken dag. Het was warm in de wagon. Maar de deur ging open

en iets kwam zachtjes binnen, streefde me over de haren en kuste mij op de wang. Wat denkt ge nu, dat het was ».

En de oudste meisjes riepen vroolijk : « De treinwachter, jufvrouw ! »

Behendig geantwoord.

Henry Ford, de groote Amerikaansche millioenenrijke automobielfabrikant, heeft in 't begin van zijn loopbaan als eigen meester, de fabriek van zijn patroon overgenomen. Kort daarna vroeg een jonge werkman, om opslag.

— Hoeveel verdient ge ? vroeg Ford.

— Vijftig dollar per week.

— Vijftig dollar ! En is dat niet genoeg ? Maar jongen, drie jaar geleden werkte ik voor twintig dollar per week in deze zelfde fabriek en nu ben ik er de eigenaar van.

— Juist, uw patroon kon het niet volhouden. Een baas, die zijn personeel zoo weinig betaalde als hij u, kan geen zaak drijven. En daarom moest hij ze aan u overlaten.

Ford lachte hartelijk en gaf opslag.

Aangename Kennismaking.

't Was tijdens den oorlog. In een Engelsch hospitaal der Normandische kust zit een strenge, oude ziekdienstster op 't bureel. Een schoon meisje komt en zegt zeer aangedaan :

— Ik hoor dat luitenant .X. gekwetst is. Ik zou hem zoo graag eens zien ! Is het mogelijk ?

De oude ziekdienstster fronsd de wenkbrauwen.

— Och jufvrouw... dat hangt er van af. Hier worden alleen de naaste bloedverwanten toegelaten. Zijt gij van zijn familie ?

De jonge vrouw wordt roed tot achter de ooren.

— O ! zegt ze, ik ben zijn zuster !

En de oude dame staat op en zegt met veelbetekenende vriendelijkheid :

— Vereerd met u kennis te maken ! Ik ben zijn moeder.

In A. HANS' Kinderbibliotheek is verschenen : „De Pastor van te Lande, Hugo Verriest”. Wordt toegezonden aan 55 centiem. Adres : « Huis Guido Gezelle » Contich. Ook te verkrijgen in kiosken, bij dagbladverkoopers, enz. Vraag er de andere deelen der Kinderbibliotheek, als „De Zinneloozenkolonie te Gheel”, „Het Hutje op de Heide”, „De Klok van Stuivekenskerke” enz. Per boekje : 50 centiem. Zeer goede lectuur voor de kinderen; en met platen.

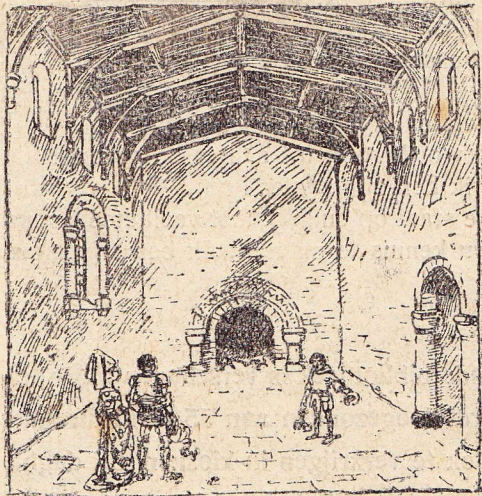
WEKELIJSCH E RAADSELPRIJSKAMP.

1. Meestal geef ik den tijd aan, maar zonder hoofd kom ik uit den grond
2. Ik ken een dier, men rijdt ermee, maar zonder staart, dan is het twee.
3. Mijn eerste deel is donker, mijn tweede een machtig persoon en mijn geheel doet in het voorjaar veel schade.
4. Wat staat er in het midden van Parijs ?
5. Waar slaat de timmerman bij het maken van een huis den eersten nagel ?

**Oplossingen worden verwacht tot en met 2 December aan dit adres :
J. VAN DER MEULEN, Antwerpsche Steenweg, 55, CONTICH.**

Onder de goede oplossers worden tien boeken verloot als „De Dood in Vlaanderen”, „Graf aan de Zee”, „De Vlaamsche Boschkerel”, „De Pastoor van Lapscheure”, De Dochter van den Smokkelaar”, „Het Maagdeken van Meesen”, „Het Geheim van het Woud”, enz.

Oplossingen buiten tijd of niet aan 't juiste adres opgestuurd, komen niet in aanmerking.

In de middeleeuwen.

Als men in de middeleeuwen een huis wilde huren.
De verhuurder : Dit is de keuken...

N^r 3. Prijs 35 cent. — Abonn. per jaar 20,80 fr. 18 November 1922.

'T VLAAMSCH GEZIN

Geïllustreerd Weekblad

Redactie-Uitgave : Gebr. HANS, Contich.

Filips Van Artevelde

en andere verhalen

door A. HANS

